

А тамъ, въ далечното Търново, узурпаторътъ седѣше на престола на Асѣновци.

И день и нощъ камбанитѣ биеха въ честь на новия царь.

Четиридесетъ дни следъ погребението на Калояна, узурпаторътъ се вѣнча за вдовицата му. И цѣлата българска земя изтрѣпна отъ светотатствената женитба. И настрѣхнала зачака дни на позоръ и падение, по-страшни отъ днитѣ на Василий Българоубица.

Само една искрица остана да блещука въ тежкия мракъ, който бавно забулваше Мизия, Тракия и Долна земя.

Защото, докато надеждитѣ и успѣхитѣ на тримата велики братя изглеждаха изчезнали завинаги, заедно съ тѣхъ, въ хладната тиха гробница, окрилена отъ безстрастната усмивка на Солунския чудотворецъ — тамъ, далече, при Днѣпъръ, въ земята на руситѣ, се таеше и сияеше една тиха свѣтлина, една радостна надежда.

Иоанъ Асѣнь.